HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen: Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

Fredssagen: Krigs Forebyggelse ved Voldgift.

Arbejdersagen: Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 3. Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement gennem Postkontorerne. 60 Øre pr. Kv.

Kjøbenhavn, den 15. August 1888.

I. Aargang. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Børnenes Ret og vore Nationaløkonomer.

Af **Johanne Meyer.**

Hvor skal vi begynde, naar vi vil naa lykkeligere Samfundstilstande? — Naturligvis ved Børnene, vil de fleste svare, og det er ogsaa rigtigt. Vi maa tage op og lukke ind i Samfundet alle dem, som uskyldigt er satte udenfor, — de hjemløse smaa, som ved Ulykke og Nød er afskaarne fra de Goder, som Samfundet kan byde sine Medlemmer, tage ind og opdrage dem efter de Evner og Kræfter, som Gud har givet dem, og ikke efter den Fattigdom og Nød, som uretfærdige Tilstande har kastet dem i.

Ingen uden for Samfundet — dog — hvorledes forholder Folket sig dertil? — Jeg vil fortælle et lille Træk.

En Dag i Søndagsskolen kom to Smaabørn hen til Læreren og sagde: »Vi kan gaa alene i Skole i Dag, skjønt Far ikke har sagt det, for han ligger saa stille i Sengen og sover og vil slet ikke vaagne«. — Læreren blev mistænkelig og fulgte efter endt Skoletid hjem med Børnene, men han blev forfærdelig dybt greben ved det Syn, der viste sig for ham. I Sengen laa den mindste lille, en toaars Dreng, ved Brystet af den døde Mand i nogle elendige Klude, vrimlende af Utøj.

Moderen havde været død et Aarstid, og nu havde Arbejdsløshed og Nød bragt det saa vidt med Manden, at han af Mangel paa Føde og Renlighed var bukket under.

Læreren, en ung Kandidat, havde mange Bekendtskaber og skaffede ved sin Ihærdighed Børnene i gode Hænder, 2 hos private Folk og de 3 paa Børnehjem, hvoriblandt den mindste, som var saa ødelagt, at da man vilde tage Klæderne af ham, var et rødt, uldent Tørklæde voxet fast i Saar og Utøj om hans lille Hals.

Her vistes det altsaa til Folks Ære, at de blev tagne op og lukkede ind i Samfundet. — Ja, maaske dem, som de private Folk tog, men kan vi sige, *at Børnehjemhjemmene betragtes som ligestillede med det øvrige Folk, og formaar den private Godgørenhed at holde disse oppe?*

Hvad Plejemødrene angaar, da tør vi paa Forhaand sige, at det for de flestes vedkommende er udmærkede Kvinder, der af Kærlighed og Trang til at øve moderlig Ømhed paatage sig denne Gerning, og specielt ved vi det om den Plejemoder, som fik vedkommende lille Dreng, ingen Moder kan være ømmere i Omgang med de smaa end hun — og vi har mange, — se den nys afdøde Frk. *Schnejder* — hvilket Hjærtelag og hvilke Evner, — men det er ikke nok.

Sagen er nemlig den, at Børnehjemmene bæres af Gaver, man har dannet dem ved en Vennekreds, som af Medlidenhed lover at yde Bidrag, men disse Gaver blive meget snart til Almisse, og nu begynder de smaas tornefulde Bane og vel ikke mindre den stakkels Plejemoders, naar de smaa eller hun selv skal ud med Tiggerposen; ikke saadant bogstaveligt. Nej, man gaar finere til Værks, — *Vennerne* af Sagen love aflagte Klædningsstykker, Mad, Brød, Varer, som alt skal afhentes forskellige Tider, forskellige Steder, og da det jo ofte er Smaating og man ikke kan holde Bud til at afhente, maa Børnene selvfølgelig gaa. Her komme saa de stakkels smaa Børn med deres Kurve, mange Steder maa de staa paa Gangen